

seende er vi Ældre bleven forsømt. Og nu er jeg for gammel til at tage fat. Jeg maa nøjes med at være Tilskuere her paa Idasletten. Men ogsaa det er saa vidunderligt velgørende. Det er, ligesom Ens egne Muskler spændes, naar man saadan ser paa, hvordan de Unge boltrer sig. Jeg kan ligefrem ikke undvære den Motion!“

Og med en munter Latter førte den lille Mand Selskabet tilbage gennem Haven, idet han majestætisk skridtede foran i en hvid Lærredsjakke og et Par Benklæder, der stumpede over Anklernerne.

Man slog sig ned paa en Bænk og nogle Stole henne i Husskyggen udenfor Havedøren, hvor der blev dækket et landligt Kaffebord med skinnende Kobbermaskine og duftende Bagværk. Det var Frøken Inger, der forestod Anretningen, hvad hun gjorde saare nydeligt. I sit stille Sind tillod Per sig dog den Indvending, at hun maaske vidste dette lidt for meget selv.

Som det gerne gaar, naar Fruer paa Landet sidder sammen omkring en Kaffeopdækning, gled Samtalen efterhaanden ind paa det huslige Omraade. Selv Pastor Blomberg gav i et Par spøgefulde Bemærkninger sit Besyv med om Bagning og Syltning, indtil han blev kaldt bort, fordi der var kommen en Mand, der skulde tale med ham.

Da det viste sig, at de Kager, der var paa Bordet, var Frøken Ingers egenhændige Værk, kappedes Baronessen og Hofjægermesterinden om at holde Lovtaler over dem, hvad Præstefruen kvitterede for ved at klappe sin Datter paa Kinden og sige, at hun saamænd var ganske flink.

Den unge Pige lod temmelig ligegyldig for denne Anerkendelse. Det var end ikke frit for, at hun surmulede lidt, da Moderen kærtgnede